

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

41. ÅRGANG

NUMMER 3

DECEMBER 1963

Dreyers våben

(Se næste side)

Angående forsidebilledet:

Dreyers våben

Herlovianersamfundets mest navnkundige heraldiker, redaktør Svend Tito Achen ('40) fortæller om departementschef, storkorsridder Erik Dreyer ('10)s' våben.

Da Erik Dreyer ('10) ved generalforsamlingen 21. marts blev udnævnt til æresmedlem, fik han naturligvis overrakt et æresmedlemsbrev. Dette dokument var dekoreret med stifternes våbener og med Dreyers eget, nemlig det våben han tog, da han i 1960 fik tildelt Storkorset af Dannebrog, og hans våbenplade derefter skulle opsættes i Frederiksborg Slotskirke. Da Dreyer-våbenet til dels er afledt af den herlovianske heraldik, kan det måske have interesse at gengive det her.

Der eksisterer flere slægter Dreyer, og der kendes fra ældre tid i hvert fald 3-4 forskellige Dreyer-våbener. Den først kendte mand af Erik Dreyers slægt var kunstdrejer i Odense, Hans Simmensen Dreyer (død 1703), som i sit signet førte et flammende hjerte. Hans søn, kancelliråd Jens Hansen Dreyer (død 1753), førte et våben med »to dansende kvinder«. Erik Dreyer havde imidlertid aldrig selv brugt noget af disse våbenmærker, og foretrak i 1960 at lade sig tegne et helt nyt våbenskjold.

Det våben som han, efter udkast fra undertegnede, besluttede sig til, ses på billedet. Blasoneringen lyder således: lodret delt af rødt og guld, heri en sparre af modsat farve, i øverste dexter hjørne en sølv ibsskal. Hjelmfigur: en rød, opadvendt krumpasser med en guld kugle mellem spidserne. Hjelmkæde: rødt og guld. Til våbenet hører et valgsprog: »Ved forenede kræfter«, *Viribus unitis*.

Våbenet skal anskueliggøre dette: at slå bro over modsætninger (forligsmanden). Som hovedfarver er valgt de to kønneste og varmeste heraldiske farver, sådan som de også er kombineret i Herluf Trolles våben. Vil man lægge mere i dem, kan man sige, at det er de kgl. oldenborgske farver og derfor anstår sig for den, hvis karriere er forløbet i statens tjeneste.

Ibsskallen lever op i et våben, som ellers måske ville være lige enkelt nok. Det er naturligvis inspireret af Birgitte Gøyes våben.

»I øvrigt«, siger forslaget, »er det moderne syn på heraldik, at alt skal betyde, anskueliggøre eller symbolisere et eller andet, et vildspor. Hvis et våben er klart og kønt, tiltaler ejeren og ikke kan mistages for noget andet våben, er dette nok.«

Hjelmfigurens smukke krumpasser og kugle er et gammelt drejer-emblem. En krumpasser er et af drejrens vigtigste redskaber, og krumpasseren med kuglen findes i seks af de bevarede otte danske drejerslavsegl (det ældste fra 1600-tallet). Den tidligere nævnte Jens Hansen Dreyer, søn af drejeren i Odense, førte en krumpasser + kugle som hjelmfigur i sit våben-signet.

Svend Tito Adren ('40).

DELFOL

HOTEL

Vinhuset

NÆSTVED

Brdr. Schur A/s

HESTEMØLLESTRÆDE 6
K

FR. G. KNUDTZONS
BOGTRYKKERI A/s

TOLDBODGADE 57
TELEFON CENTRAL 83 & 14983

(IV'23)

KNUD LINDBERG

Statsaut. Elektro-Installatør
FABRIK FOR KVIKSØLVAFBRYDERE OG NEONANLÆG
GLASBLÆSERI

**L Y S
KRAFT
VARME**

TELEFON GODTH. *4617 - MARIENDALSVEJ 24 - KØBENHAVN F.

TORBEN V. KLEIN (R' 35)
Intern transportmateriale
Lager- og fabriksrationalisering

HOLBERGSGADE 26, K. - BY. 5058

Dansk Stoker & Varmekedel Komp. A/S
Landgreven 4 . København K . Minerva 270

Østsjællands Folkeblad

Tegn Deres forsikringer hos:

Chr. Rasch
C. C. Burmeister ('43)
Malmøgade 5, Kbh. Ø.
Telf.: *C. 404

Vi tegner alle arter forsikringer — og vi er specialister i
brand-, automobil-, heste- og kreatur- samt fjernsynsforsikring

GEORG CHRISTENSENS BOGHANDEL

AXELTORVET 10
TELF. NÆSTVED 4 - 2024 - NÆSTVED
LEVERANDØR TIL HERLUFSHOLM KOSTSKOLE

Schaumburg-Müller & Co. A/s

BRÆNDSEL OG BRÆNDSELSOLIER
AF ENHVER ART LEVERES OVERALT

TLF. BELLEVUE * 780
TAARBÆK STRANDVEJ 113 ERNST SCHAUMBURG-MÜLLER
KLAMPENBORG ('29)

CHR. Lundager
- CHRISTENSEN
NÆSTVED

REGLEMENTERET SKOLESLIPS
Trevira kr. 17,50 - Nylon kr. 9,50

TLF. NÆSTVED 721717 . GIRO 35007

Bygningsartikler . Gips . Terrazzo . Stenmel . Væg- og Gulvfliser

A/s Knud Gottlieb ('20)
Etableret 1902

Rådhuspladsen 4, København V.
Telefoner: *Minerva 7383 - Byen 2540

Brøndboring

udføres af

K. B. Larsen ('17)
Civilingeniør

Frederiksgårds Alle 4
Fasan 1072

Personalia

Professor *Jørgen Forchhammer* ('92), München, døde 25. juni 1963.

Hofjægermester *Axel Tesdorpf* ('30), Gjedsergård, døde i begyndelsen af juli.

A. Guicherit (III '43) omkom under bjergbestigning i Japan i november.

Ved udlandsdanskernes stævne på Kronborg i juni holdtes hovedtalen af ambassadør *Eyvind Bartels* ('34), Paris.

Dr. med. *Axel Schleisner* ('25) er blevet udnævnt til lægelig direktør i den Danske Lægeforening.

Landsretssagfører *Knud Salicath* ('33) er flyttet fra Næstved til Hjørring for at gøre tjeneste ved amtsligningsinspektoratet dér.

Mindet om »en af de største danske skikkelser i Østen«, øjenlæge *W. A. Wille* ('82), blev i juni hædret i San Francisco, da hans livshistorie fremstilledes i et skuespil. Aktrornerne var elever på Frelsens Hærs skole og forfatteren Clifford B. Brindley.

Stabslæge *Mogens Winge* ('26), Søværnet, er blevet udnævnt til generallæge i Hæren og chef for Forsvarets lægekorps.

Skuespilleren *Fritz Brun* (II '49), søn af overlæge Georg Brun ('23), spillede med i Århus Teaters »Kom ned på jorden«, og ledede opførelsen af »Den stundesløse« (26 opførelser) på teatret i den Gamle By.

Stud. med. *Jens Malte Nielsen* ('58) blev i august viet til sygeplejerske frøken Anne-Mette Pedersen, datter af læge M. K. Pedersen, Tirstrup.

Overlæge, dr. med. *Mogens Andreassen* ('29) er blevet udnævnt til professor med tilhørende overlægestilling ved Rigshospitalet.

Jens M. Holm ('53) er blevet udnævnt til underdirektør i *Continental Savings and Loan Association* i California.

Dr. *Herbert Møller* (V '35), der i en årrække har været knyttet til Verdenssundhedsorganisationens hovedsæde i København, har fået overdraget at koordinere Verdenssundhedsorganisationens arbejde i Indonesien.

Direktør for Arbejdstilsynet, *Gert Drachmann* ('28), er blevet udnævnt til formand for Efterlønsudvalget.

Læge *Ove Hoegh-Guldberg* ('24), Snaptun, var formand for den kollegiale voldgiftsret, som den Almindelige Danske Lægeforening havde nedsat over for 14 odenseanske overlæger. Fra august har Hoegh-Guldberg været medlem af Voldgiftsrådet for Sygekasser og Læger. Og fra Videnskabsfondens har han fået bevilget et stereo-anlæg til 5000 kr. til undersøgelser af blåsommerfuglen.

Landsretssagfører *Jørgen Norreslet* ('38), Præstø, er blevet valgt til borgmester i Præstø.

Ved audiensen mandag den 13. maj 1963 overrakte komponist, magister *Jan Maegaard* ('44) Hans Majestæt Kongen en komposition.

Godsejer *E. Mourier* (V '25), Brahetrolleborg, har trukket sig tilbage som konservativ folketingskandidat i Otterup-kredsen.

Ambassadør *Vincens Steensen-Leth* ('14), Rom, står i spidsen for bestræbelser for at organisere en ekspedition til Kyprien, hvor man vil søge efter Erik Ejegods grav.

Magister *Jørgen Rischel* er blevet ansat som amanuensis i fonetik ved Københavns Universitet.

Overkirurg ved Odense Amts og Bys Sygehus, dr. med *Hans Jensenius* (IV '21) er blevet valgt til formand for Foreningen af Sygehuslæger i Provinsen.

Professor, dr. phil. *Paul Diderichsen* ('23) er blevet indvalgt i det Danske Akademi. Og er blevet beskikket som medlem af Universitetsplanlægningsudvalget.

Godsejer, major *Carl Christian Scavenius* (R '32), Klintholm, som er formand for Reserveofficersforeningen i Dan-

mark, har på invitation af den tilsvarende amerikanske organisation deltaget i en månedlang officerskongres og militær studierejse i USA.

Professor, dr. phil. *Frederik Billeskov Jansen* ('26) var formand for det udvalg, som forberedte Søren Kierkegaard-udstilling i Paris i maj.

Børnelæge *Knud Biering-Sørensen* ('32) har foretaget en undersøgelse af, hvorvidt Postafen og andre søsygetabletter kunne forårsage misdannelser på fostre. Det viste sig, at der ikke var nogen forskel i medicinforbruget hos de kvinder, der fik velskabte børn, og de forholdsvis få, hvor børnene var født med en eller anden defekt.

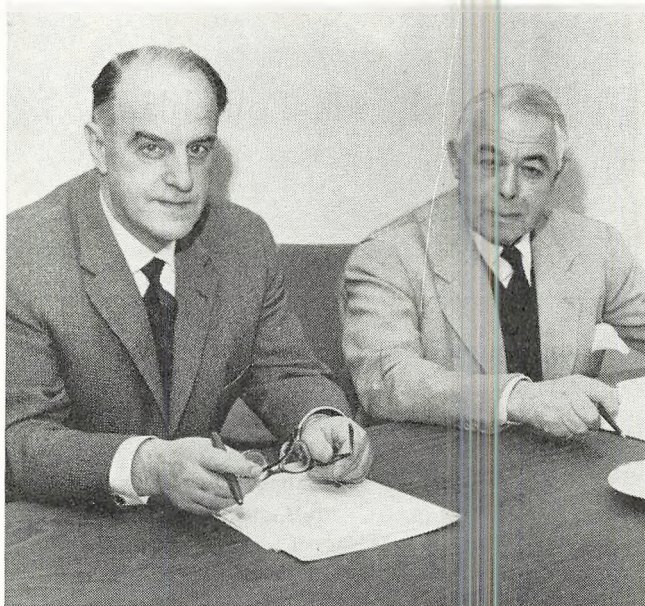
Prokurist i A/S Det Danske Kulkompagni *Børge Dan* ('16) forlod 30. september 1963 selskabet efter godt 47 års arbejde.

Danmarks gesandtskab i Praha er blevet ændret til ambassade, og den hidtidige gesandt dér, *Birger Dons Møller* ('16), er samtidig blevet udnævnt til ambassadør.

Læge *Harold Sihm Jørgensen* ('40), der siden 1955 har boet i Nord sverige som provinsiallækar, er blevet udnævnt til industrilæge ved Luossavaara—Kirunavaara A13 i Kiruna.

Da den Internationale Arbejdsorganisations 47. årlige konference i Genève i juni 1963 truede med at bryde sammen p. g. a. de afrikanske negerstater og de arabiske stater modstand mod den Sydafrikanske Republiks medlemskab, og den ordinært valgte præsident for konferencen måtte give op, blev Danmarks regeringsdelegerede *Erik Dreyer* ('10) énsømmigt opfordret til at overtage præsidiet for kongressen, der tæller mere end 1000 arbejder-, arbejdsgiver- og regeringsdelegerede fra 108 lande, og det lykkedes Dreyer med lune og enestående autoritet at få konferencen til at fuldføre sit arbejde, hvorved der er skabt Danmark en varig plads i det internationale samkvens historie.

Den danske Noona Dan ekspedition er afsluttet med, at to unge forskere har taget ophold hos en primitiv stamme i Salomon-øgruppen, nordøst for Australien. Den ene er magister *Torben Monberg* ('48).

Billedet viser det historiske øjeblik, da amtmand *Knud Friis Jespersen* ('10) overdrog amtmandsembedet i Svendborg til amtmand *Knud Glente* ('20).

I Berlingske Aften 31. august var der et stort interview med luftkaptajn *Per Stig-Nielsen* ('40).

Runde år: Læge *Johan Wøller* ('96) 85 år 30. august. Læge *Johannes Ørberg* ('01) 80 år 2. januar 1963. Kaptajn *Emil Lassen* (V '09) 70 år 11. august. Amtmand *K. Friis Jespersen* ('10), Svendborg, 70 år. Landsretssagfører *Knud Byskov-Ottosen* ('31), Næstved, 50 år 22. marts.

Generalsekretær *Frantz Wendt* ('23) er blevet valgt til en af posterne som viceformand i Foreningen Norden, højstetretssagfører *Poul Hjerminde* ('29) til en anden. Hjerminde er tillige indtrådt i bestyrelserne for A/S Forlaget af 13. september 1945, Akts. J. Brand, Gentofte, og Volvo Bil A/S.

Til ridder af Dannebrog er udnævnt direktør, cand. polit. *Leif Berg* ('19), og til ridder af Dannebrog af 1. grad: oberstløjtnant *P. A. Isaksen* ('28), auditor *A. B. Serritzlew-Petersen* ('29), klosterforvalter *V. Gjørup* ('08), Vemmetofte (som 1. april fratræde sin stilling ved Vemmetofte Kloster på grund af alder), og kontorchef i Fiskeriministeriet *G. L. Mourier* ('26), der tillige er blevet direktør for Dansk Fiskeriforening.

Baron *Carl Haxthausen* (19), Skarridshus, har redigeret »Fra krat og kær. Danske jægere fortæller«, Spektrum, kr. 24,50.

Stud. mag. *Harald Ilsoe* ('51) har for det Historiske Institut ved Københavns Universitet udarbejdet »Udlændinges rejser i Danmark indtil år 1700«, Rosenkilde og Bagger, 26 kr., indb. 34.

Læge *Lorenz Ferdinand* ('40) har i »Naturens Verden« oktober 1963 skrevet om »En fugleekspedition til Lapland«.

Cand. jur. *Holger Tillisch* ('40) problemlleksikon, »Pro et Contra« er udsendt i anden, udvidede udgave. Politikens Forlag, kr. 13,75.

Professor *Flemming Tolstrup* ('24) har udsendt »Formueretten i hovedtræk«, Landbohøjskolen, kr. 16,50; »Lærebog i landboret«, 2. udgave, kr. 54; og har i »Juristen« i august skrevet om jordlovgivning.

Direktør for Socialforskningsinstituttet, cand. polit. *Henning Friis* ('32), har rettet et hårdt angreb mod planerne om en udbygning af pensionsordningerne, og har i denne sammenhæng skrevet »Den fremtidige alderspensionering« og »Til lægspensionen — det store skridt« Politikens kronik 4/6 og 7/6.

Stud. mag. *Sven Holm* ('58) har på Gyldendal udsendt en ny novellesamling »Nedstyrtningen«, kr. 18,50. Og skrev i Politikens kronik 29. juli om »Svenskeren og vilddyret«.

Dommerfuldmægtig *Peter Rørdam* ('46), Ålborg, har i »Juristen« skrevet om »Nogle spørgsmål vedrørende uagtsomme gerningsfølger«.

Redaktør *Sven Tito Achen* ('40), som har taget sig af »Personalia« siden ca. 1944, siger med dette nummer farvel til posten:

Skønt det på ingen måde er uoverkommeligt at takke hver enkelt indsender personligt, vil jeg alligevel hellere ad denne vej sige tak til dem, der bidrog til, at »Personalia« kunne vokse fra en spinkel halv eller hel spalte pr. nummer til op imod to sider eller mere. Det var dels nogle enkelte flinke selv-indsendere, dels to-tre stor-indsendere, hvis bugnende udklipskuverter var redaktørens største glæde. Allermest holdt jeg af dem, hvis meddelelser var maskinskrevne og færdig-formulerede lige til dimissionsåret.

Den største og regelmæssigste indsender i de senere år har været lektor *Borelli-Møller* på Herlufsholm, og det vil være til stor glæde for »Herlovianeren«s læsere at erfare, at han er gået med til at overtage »Personalia« fra og med næste nummer. Ud fra et livs kendskab til skolen og dens diple er lektor *Borelli-Møller* ulige mere kvalificeret til posten som Personalia-redaktør end sin forgænger, og jeg er ikke i tvivl om, at hans overtagelse af redaktionen vil betyde en forandring til det (endnu) bedre. Men selv den bedst egnede vil gerne have hjælp til en opgave som denne. Lad mig derfor slutte min Personalia-gering som jeg begyndte den, med at kalde alle til våben for at gøre »Personalia« så omfattende, så oplysende og så levende som muligt. Skriv ned! Klip ud! Frankér! Send ind! Adressen er: Lektor V. Borelli-Møller, Herlufsholm pr. Næstved.

Sven Tito Achen ('40)

Fællesaftenen

den 4. november med lektor Sv. Juel Møller som taler

Herlovianersamfundets efterhånden traditionelle fællesaften på Grand Cafe havde i år den 4. november samlet omkring 50 deltagere. Efter det hyggelige samvær om de gule ærter og pandekagerne med tilbehør samledes man til kaffe og påhørte lektor Svend Juel Møllers fornøjelige causeri, som han havde kaldt »Nedenfor katederet«, men som viste sig at være en skildring af en herloviansk sovesalshørers trængsler og sælsomme oplevelser. Det er i øvrigt et indtryk, man ofte får, når de ældre pædagoger fra Herlufsholm taler om deres unge år på skolen, at dette at komme fra København til Herlufsholm på mere eller mindre løs kontrakt dengang havde åbenbare lighedspunkter med en opdagelsesrejsendes oplevelser i det indre Afrika i det forrige århundrede.

Parallellen skal ikke forfølges her, kun bør det vist nævnes, at forundringen i sådanne tilfælde altid er gensidig. Causeriet kryderes af et utal af anekdoter og korte strejflys over afdøde personligheder fra skolen lige fra forstandere til Niels Post.

Det blev en hyggelig aften, som måtte interessere, fordi vi for en gangs skyld fik lejlighed til at høre, hvorledes de begivenheder og situationer, vi alle kender, tog sig ud, så at sige fra den anden side af katederet og hinsides det berømte skærmbret på sovesalene.

Husk

HERLOVIANER-FROKOSTERNE

den første tirsdag

i hver måned kl. 12

på Grand Café

Kgs. Nytorv

GAMLE DIPLER BAL

En enestående succes – eller en ny tradition?

Lørdag den 21. september var der bal på Herlufsholm – til glæde for de deltagende og til fordel for Herlufsholm-fonden. Ballet var på godt og ondt arrangeret som et rigtigt ægte bal på skolen, blot med den forskel, at deltagerne her var gamle herlovianere med fruer og eventuelle døtre over 15 år. Herlufsholms forstander- og rektorpar, en stor del af hørererne med fruer samt nogle disciple fra de to ældste klasser gjorde Herlovianer-samfundet, der stod som arrangør, den ære at komme til stede.

Festen begyndte kl. 19,00, hvor man samlede i forstanderlejligheden og nød et glas sherry. Det var selvfølgelig vederkvægende og godt, men mange havde glemmt timeplanen for skolens fester og ventede vist ret snart herefter at blive bespist med diverse mundgodt fra skolens køkken. Den beregning slog imidlertid fejl. Det indkaldte orkester spillede op til dans og filede nu bravt i timevis i fiolernes udspændte tarme for at overdøve skriget fra balgæsternes.

Smukt var det at se de gamle drenge føre sig rundt i salen til tonerne af polonnaisen – og kun ganske få snarrådige official's utrættelige indsats var påkrævet for at lede dem frem i de så godt som snorlige gelededer. Allerede dér fik de medbragte damer bekræftet det indtryk af disciplin og pli blandt Herlufsholms elever, som de hidtil kun havde dannet sig på basis af en mundtlig overlevering.

Derefter gik dansen med en iver, hvis intensitet man her skal undlade at kommentere, indtil traktementet indvarsledes. Muntert indtog man sine pladser på stolerækkerne i festsalen og genopfriskede her sin gamle rutine i at holde en tallerken i den ene hånd, et glas i den anden, en serviet i den tredje, et snittefad i den fjerde, mens man forsynede sig med den femte og spiste med den sjette. Af og til skænkede man også.

Gensynet med Herlufsholms specialitet: Mariekiksen med den langs periferien anbragte og en skive hårdkogt æg omsluttende gaffelbidder, var helt rørende – selv om den almindelige mening var, at snitterne var blevet langt mere opulente end i de gamle, barske dage.

Forstanderen talte smukt til sine gæster og kammerater, Herlovianersamfundets formand takkede for skolens gæstfrihed, og Herlovianerens redaktør fremhævede det gode i, at der var kommet damer med til dette bal.

Talerne gjorde sig meget populære ved at anmode forsamlingen om at rejse sig og udbringe leveråb. Det affødte hver gang helt utrolige balanceakter og har vel kostet skolen et rundeligt antal glas. Tallerknerne lader sig som bekendt ikke gå på af småfald.

Nu var stemningen meget høj, og i mange timer derefter blev der danset og snakket på livet løs. Der var opstillet en bar med gode gamle Eskildsen som en uforlignelig elegant bartender – og med meget rimelige priser. Så alle var glade!

Ved 1-2-tiden brød man op. Det er absolut rigtigt at fastslå, at succes'en var i hus, og at alle deltagere fattede håb om en gentagelse af arrangementet. Ligeledes må det fastslås, at deltagerne nærer stor taknemmelighed overfor skolens personale, der havde ofret megen tid og energi på at sikre festens fortrinlige forløb.

Endelig må det tilføjes, at arrangementet gav et godt overskud til Herlufsholms-fonden, hvor det indkomne beløb bliver fordoblet!

Den 21. september 1963

Komiteen for støtte til Herlufsholm havde indbudt – med kort varsel – til en festaften på skolen som paing guest. En smuk tanke som mange benyttede sig af. Vel kender vore koner og døtre den ydre skole, men det indre i festbelysning – og tilmed med dans – var sikkert for mange lidt af en drøm, der gik i opfyldelse.

Det var en herlig aften. Smuk og festligt forløb den, og bagefter tænker man på, om det også er blevet den gode idé, som indsamlingskomiteen for støtte til skolen havde regnet med. Vi kan kun håbe det, for ved at se de gamle kære steder, mærke duften af fortiden og stemningen af den harmoniske forening af menneskeværk og Guds frie natur, griber det en som en besættelse: Også du må yde et bidrag til bevarelse af den gamle skole. Tænk på hvad Herluf Trolle gjorde. Også han må have haft store betænkeligheder, for han kendte den tids uvilje mod at lade »familieejet« gå over til »almenejet«. Han ville andet og mere end rejse sig og sin hustru en mindsten.

Vi, han sønner, bør tænke på ham, når vi overvejer vor stilling. Vel har vi børn og hustru at tage hensyn til, men dog bør vi yde vort bidrag. De hustruer, som nu har set det indre Herlufsholm, vil bestyrke deres mænd i den voksende tanke om at vise taknemlighed mod den gamle skole, hvor vi fik så meget for så lidt.

Kristian Jensen ('17), dommer i Maribo.

Latin i 20'erne

I anledning af dr. phil. Aksel Voltens død den 20. januar 1963.

De – ialt tre – gammelsproglige af årgang '23 var det næstsidste hold »klassikere«, der udgik fra Herlufsholm. De nåede at få ikke mindre end fire latinlærere i deres skoletid.

I IV klasse lagde Geden (*Götzsche*) grunden; i V klasse blev timerne delt mellem Pjong (*Henrik Bang*) og Bimmemanden (*Hans Jørgen Helms*). Da Pjong blev rektor i Aalborg, blev Volle (*Aksel Volten*) adjunkt i latin og græsk; det var derfor ham, der blev vor vejleder i begge de klassiske sprog i de to sidste år. Desværre fik vi ikke lejlighed til at prøve Ballonens (*Jerntoft's*) gymnastik-filosofiske ekscersits i latin, men måtte nøjes med et møde over eksamensbordet ved studentereksamen, hvor han censurede os i græsk. Han var synlig imponeret over vore færdigheder i dette sprog, som han vist ikke havde dyrket i de sidste 40 år.

De tre første lærere, vi havde, var gamle træned kostskolehørere, fortrolige med det robuste liv på Herlufsholm, og alle optaget af skolens og disciplinens problemer. Deres opgave bestod væsentligt i at træne os i den elementære grammatik. For Geden var stoffet vistnok en biting, han lagde til gengæld stor vægt på at opdrage diplene til »gentlemen«; hans fornemste pædagogiske virkemiddel var en lidt bitter sarkasme, men hans indsats skæmmedes af, at hans sympatier og antipatier trådte noget for stærkt frem. Pjong beherskede stoffet virtuost, men uden særlig inspiration; han var ordenshåndhæveren par excellence, intet undslap hans skarpe blik, overlegent og med knirkende humor holdt han eleverne i skak. Han mente øjensynlig, at 40 minutter var alt for lang tid til 3 elever, for han brugte ofte den første halvdel af timen til almindelige spøgefulde betragtninger, f. eks. om forskellige arter af næser og færdigheden i at vrikke med samme. Han gav os barokke øgenavne og stillede os spørgsmål, der gjorde os forlegne. Bimmemanden førte os vittigt og beåndet med let hånd gennem stoffet; han fængslede os med sin psykologiske forståelse for hver enkelt elevs særpræg, og med sin aldrig sårende ironi og sin let blaserte selvironi.

Volle var ikke nogen almindelig kostskolehører; han kviede sig ved at udøve den nødvendige strenge disciplin, men han vandt os ved sit fine sind, sin forsagte humor og sit stilfærdige væsen. Hans opmærksomhed var næppe ret meget rettet mod eleverne og kostskolen, men til gengæld var han slugt af de filosofiske og digteriske problemer hos de latinske og græske autorer.

Hans tekstvalg lå uden for det gængse skolerepertoire. I latinsk poesi gennemgik han bl. a. Catullus og understregede det dekadente i hans »spleen«; hans gennemgang inspirerede en af os til en metrisk gengivelse af bryllupsdigtet *Vesper adest juvenes consurgite, Vesper Olympo*. Volle læste det umodne produkt med et opmuntrende smil og sammenlignede det med Oehlenschlägers oversættelse. I græsk læste vi hele Platons *Gorgias* og drev det endelig til at slide os gennem Aischylos tragedie *Den bundne Prometheus*.

Volle etablerede sig i en af hørerlejlighederne i tagetagen på skolebygningen med en stor samling filologiske bøger, et pragtfuldt flygel og en udsøgt nodesamling. Af og til forlagde han undervisningen til sin egen lejlighed og spillede da moderne musik, som vi ikke havde mulighed for at høre andetsteds; den forekom os besynderlig og var med til at danne billedet hos os af den særprægede hører. Men når vi så bagefter sad ved kaffebordet, kom der liv i diskussionen, og Volle foldede sig ud og flammede op. På sovesalen under hans lejlighed kunne man om aftenen høre melankolske dybe toner, når han øvede sig på sit valdhorn.

Volle var den sidste græsklærer på Herlufsholm. Han forlod skolen i 1926, da den gammelsproglige retning blev nedlagt. Det overraskede os ikke, at han i de følgende år kastede sig over et så verdensfjernt speciale som ægyptologi. Men når man mødte ham i Quartier Latin, smilede han stille og mindedes med – næppe helt ublandet – glæde sin lærergerning på Herlufsholm.

P. D. ('23) og P. C. F. ('23).

HERLUFSHOLM-FONDEN

GIRO-NR. 3775

(Knud Lindberg, Islevdalvej 200, Brønshøj)

Ethvert bidrag er velkomment — og bliver fordoblet!

Da Overlærer Heter i en time udtalte: »Historien viser mange Eksempler paa, at en lille Mand godt kan være en meget stor Mand, som for Eksempel Napoleon og saa jeg« – da druknede hele Klassen i vild Jubel.

Hvordan vi terroriserede ham?

Paa alle de 1000 Maader, som en Bande Dreng kan finde paa. Men navnlig ved at krænke hans Forfængelighed. Dreng finder hurtigt de saarbare Punkter.

Lad os engang følge ham paa en af de Inspektions-ture, som han i Embeds Medfør foretog – i Form af Visitter – paa vore To-Mandsværelser.

Han glider ind paa Værelse Nummer 1. Beboerne er fordybet i Læsning, og ingen ser ham. »I kunde dog gerne rejse jer op, naar jeg kommer og ser til Eder.« »Næh, er De der. Vi saa Dem slet ikke, men De er jo ogsaa saa lille!«

Paa Værelse Nummer 2 – der nu er forberedt – intones, idet Døren aabnes, en vældig Duet med »Nu dages det Brødre, det lysner i Øst«, hvilket virkede generende for hans stærkt konservative Følelser og tillige alluderede tydeligt til det ildrøde Skæg, der paa næste Værelse hilstes med »En nyfødt Sol i Østen gløder«. Og endelig modtog næste Værelse ham saa med en hjemmelavet Vise, der aldrig blev til mere end: »Napoleon var lille, men ogsaa meget stor, og Heter i sin Dille tror, han er hans yngre Bror!«

Ved Skolens Middagsbord præsiderede han ved næstøverste Bordhold. Øverste Bordhold skiftede Chef hver Uge, idet den inspektionshavende Lærer sad der.

Heter spiste med Kniv!!! Men da Skolen jo var en Opdragelsesanstalt, gjorde vi alt, hvad vi kunde, for at vænne ham af med det. I højrøstede Samtaler udmalede vi de frygtelige Følger, det kunde faa, og disse kulminerede med Clausen Baggers Fortælling om, at han havde en Onkel, der spiste med Kniv, og en Dag, da han rystede paa Haanden, skar han hele Hovedet af!

Mest ulykkelig var han dog, dengang vi beskyldte ham for Mord!

En ulykkelig Dreng med de flotte Fornavne Armand Carré knyttet til et almindeligt dansk Efternavn havde besluttet, at han vilde flygte fra Skolen, da han ikke længere kunde holde Tilværelsen ud der. Han betroede et Par af sine Kammerater sin Plan, der – da han ikke straks turde tage til sit Hjem, der var i Næstved, af Frygt for Tilbagesendelse – gik ud paa, at han vilde »lave den«, saa han blev smidt ud af Skolen, hvorfor han vilde holde sig skjult i en 8 Dages Tid i Skovene. Der var mange Huler, og der fandtes jo ikke Politihunde dengang.

Forinden skulde der dog være en Slags Anledning, og den kom paa følgende Maade: I nogle Dage forberedte han sig absolut ikke til Heters Timer, saa denne til Slut maatte skride til en korporlig Afstraffelse, hvilket ellers ikke var hans stærke Side. Han kunde ikke gøre en Flue Fortræd. Den kritiske Dag indtraf, og Heter gik angrebsvis til Værks. Det gjaldt om at faa placeret et Par flade Lussinger, men Armands Hænder var som limede fast over hans Ører.

Den lille Heter tog da fat om begge hans Haanded for at vriste disse improviserede Hanke fra Krukken. Men pludselig kastede Armand sig bagover, saa den lille Mand faldt oven paa ham og dunkede det ildrøde Hoved mod Døren ind til Naboklassen, hvor selve

HERLUFS- HOLM

Muntre gamle optegnelser
af Aage Grum Schwensen ('92)
Fortsat fra nr. 3 i fjor

Rektor underviste, og han viste sig straks i Landskabet.

Heter havde under Kampen, der havde varet længe, arbejdet sig op til en Tilstand af rødglødende Raseri. Armand forklarede, at Heter havde forsøgt at kvæle ham, medens Heter stod og stammede i det som en brødebetyngt Skoledreng.

Sagens nærmere Afgørelse og Undersøgelse blev udsat til efter Skoletid, men da man skulde have fat i Armand, var han forsvundet. Der gik straks Bud til hans Hjem, og der blev foretaget Efterforskninger, men han var og blev forsvunden i 5 Dage.

Endnu den Dag i Dag opfylder det mig med Beundring, at de to Dreng, der var indviede i Hemmeligheden, og som daglig bragte ham Mad fra Skolens Bord, kunde bevare Tavsheden – de var da højst 14–15 Aar.

Hele Klassen var i Forhør om, hvad der var passeret mellem Heter og Armand, og holdt, saa vidt de kunde, med Kammeraten – uagtet det var uretfærdigt.

Men vi større Dreng sagde til Heter, at hans Offer nok laa død et eller andet Sted, og at det var hans Skyld. Han var ikke meget værd i den Periode.

Da de fem Dage var gaaet, indfandt Armand sig i sit Hjem, hvor han tilstod alt og fritog Heter for enhver Skyld. Skolen forsøgte paa at faa ham udleveret til Strafs Lidelse, men Forældrene sagde nej, og han slap vist ret skadeløst fra den Historie. Han røbede heller ikke sine Kammerater, men fortalte, at han havde levet af Gulerødder.

Paa sine gamle Dage – længe efter min Skoletid – blev Heter en Bekræftelse paa det gamle Ord om, at enhver Mand, der er lidt kønnere end Fanden, kan blive gift. For mit individuelle Øje er det næsten ufatteligt, at Fanden – hvor fæl han end er – kan have været grimmere, men der fandtes altsaa et kvindeligt Væsen, der lod sig fortrylle. Ægteskabet blev efter Sigende meget vellykket.

Trods sin Forfængelighed var Heter nu god nok. Han havde stor Interesse for Eleverne, han førte Kar-

totek over dem og fulgte deres Livsbane Trin for Trin. Ligesom Skolens Rektor vejledede han enhver, der ønskede det, til, hvad han skulde læse, og han var efter den Tids Begreber meget frisindet med Hensyn til, hvad han tillod os at læse.

En anden Overlærer var Hannibal Hoff, kaldet »Høffer« eller »Tyren«. Høffer var Komparativ af Hoff, han var nemlig meget fin og fjong i sin Paaklædning, men han var ogsaa gift med en Høegh-Guldberg. Han boede i Villaen ved Sportspladsen. Hvorledes han er blevet Lærer paa Herlufsholm er mig aldeles uforstaaeligt. Han var juridisk Kandidat med et meget lille Laud, hvilket synes at være en noget mærkelig Adkomst, og han havde da heller ikke Begreb om Pædagogik.

Han underviste i Dansk og Tysk, men gjorde det daarligt, og han var rent ud sagt dum. Det tyder følgende Historie da ogsaa paa. Engang i en Time i vor Klasse, i hvilken der sad en Søn af ham, udbrod han: »Jeg kan ved Gud ikke begribe, efter hvem mine Børn er blevet saa dumme. Jeg er ikke dum, min Kone er heller ikke dum – det maa være efter Moster Augusta!« Han havde sin Kones Søster i Huset. Det var jo en mærkelig Arveteori. Heller ikke hans Retfærdighedsans var særlig udviklet. Engang sagde han i en Time, at nu fik vi det samme om igen, næste Time vilde han saa høre os alle, og saa gav han kun Karaktererne slet og ug. Enhver, der gjorde blot én Fejl, fik slet. Vi lavede naturligvis en Overenskomst om, at vi alle vilde lave Fejl, men da Timen kom, hørte han kun de tre, han mindst kunde lide, hvorefter han gik over til næste Punkt paa Dagsordenen. Saa gjorde vi Oprør – og sejrede.

Efter Timen gik en af de dømte – Ritzau – hen paa hans Bopæl for at forelægge vore Betingelser. Høffer var endnu ikke kommet hjem, men hans rare Kone bad Ritzau sidde ned og kom med et Fad hjemmebagte Kager til ham, saa der sad han og gnaskede ved Høffers Ankomst.

Ritzau sagde nu, at Klassen var enig om ikke at finde sig i den Behandling, og at Duksen vilde gaa til Rektor, saafremt han ikke slettede Sletterne igen. Høffer for op som den Tyr, han var, men faldt snart efter ned som et Lam og valgte at give sig.

I dansk Litteratur var han kommet til Grundtvig og Ingemann, og da vi en Dag spurgte, om vi ikke maatte læse noget af Brandes, udbrod han forbitret: »Brandes, den Buksejøde, skal ikke have Indpas paa Herlufsholm«.

Han havde en poetisk Aare og havde skrevet en Kantate til Skolens Dimissionsfest; den var ikke helt ueffen.

Han var efter min Mening umulig som Lærer, men han var nu ogsaa kaaret til min Fjende Nummer 1 – af forskellige Grunde. Vi klaskede altid sammen, fordi han gjorde Nar af mit lollandske Sprog.

Maaske har jeg været lidt for streng i min Bedømmelse og ikke kunnet se bort fra det gamle Had.

Noget ældre end Hoff var ældste Adjunkt, Adolf Mossin, kaldet »Mossin«. Han var det elskeligste Væsen, man kan tænke sig; var vældig godt inde i de Fag, han underviste i – Matematik, Fysik og Historie, men han var alt for god til at være Lærer. Han kunde ikke slaa en Lussing, og han forsøgte at behandle os som smaa

Gentlemen – hvad vi ved Gud ikke var – og vi benyttede os af hans Godhed til at drille og pine ham. Han burde have været Videnskabsmand. Maaske vilde han være den ideelle Lærer nu og var blot født 50 Aar for tidligt. Nu er Lærere og Drengene jo Kammerater, og Krigstomahawken er forlængst begravet.

Mossin havde den i Drengenes Øjne utilgivelige Fejl, at han var bange for alt Kryb; en Orm kunde sætte ham i Ekstase, en Edderkop faa hele hans store Krop til at ryste, og en Mus faa ham til at søge efter et Hul at gemme sig i.

Engang jeg var ude at spadserere med ham, kastede jeg, uden at han saa det, en Sten hen i noget visst Løv, saa det raslede, og sagde saa: »Herr Mossin, Herr Mossin, det var et Pindsvin«. »Kom, lad os vende om«, svarede han og næsten løb tilbage.

Men den hellige Ild brændte i ham, og da vi var Gymnasiaster, kunde han komme og vække os midt om Natten, for at vi skulde staa op og i Kikkert iagttage en eller anden Konstellation paa Stjernehimlen.

Jeg faar en daarlig Samvittighed, naar jeg tænker paa, hvordan vi drillede ham.

Han var gift og boede i den gamle Lærerbolig mellem Skolebygningen og Avlsgaarden.

Han var i Besiddelse af et vist Lune og brugte nogle ejendommelige selvavede Ord, som »I skal bruge jeres Hittepaasomhed«.

Men vi var for smaa til at kunne paaskønne ham. Han var ogsaa politisk interesseret og var i en lang Aarrække Dumpekandidat for Højre i Næstvedkredsen. Hans Vælgermøder skal have været morsomme.

Saa var der Julius Petersen, kaldet »Jolle«, bekendt som Udgiver af Lærebøger i Aritmetik og Geometri. Ogsaa han var gift og boede i Villaen ved Nyvej. Han var en meget dygtig Lærer og blev da ogsaa Overlærer, da Kilian gik af i 1889, men han manglede Taalmodighed og kunde derfor ikke faa de, der var svage i Matematik, med.

Han var Fynbo og talte det pudsigste Blandingsprog. Jeg kunde vældig godt lide ham, og da vi i 3. Klasse skulde vælge Retning – sproglig eller matematisk – gjorde han mig den Tjeneste at skrive hjem til min Fader og udtale, at jeg absolut burde være Matematiker, hvilket var min lyst. Men min Moder haabede dengang paa, at jeg ville blive Præst, og min Fader vilde have mig til Jurist og levede desuden i den Tro, at en Matematiker ikke kunde blive til noget. Han havde ikke Kendskab til Teknikkens rivende Udvikling. Dengang var den fædrene Myndighed saa stor, at jeg maatte bøje mig. Til Gengæld er mine to studerende Sønner blevet Matematikere med min fulde Tilslutning.

Men Julle var storartet, og han kunde holde Orden paa os. Han krævede Musestilhed i Klassen. Havde der været lidt Uro, kunde han sige: »Skal vi nu bruge de sidste 10 Minutter til at øve os i at være rolige«. Saa sad vi som Statuer. Saa hørtes der pludselig en sagte Skraben af en Fod, der flyttedes. »Naa, Buger, kan du komme herop og faa en paa »Ørred«. Det skete! Atter Stilhed, atter en lille Bevægelse, atter en, der fik paa Ørred, og naar tre eller fire var blevet saaledes belønnede, ringede Klokkerne i Vylen!

Men han kunde ogsaa sige: »Nu har I været flinke i nogen Tid, i Aften gi'r jeg et Chokoladesold!« Og

saa blev hele Klassen i hans Hjem beværtet med Chokolade og Masser af Kager. Han var helt igennem, som en Lærer skal være. Og det er en stor Ros fra min Side, for jeg har altid været og er endnu noget af en Lærhader og finder, at Lærere i deres stadige Omgang med Børn aldrig selv naar at blive rigtig voksne og derfor, da de jo i dette Forhold har Magten, faar udviklet et Overlegenhedskompleks, der i deres Omgang med andre Mennesker virker højest utiltalende.

Jeg kommer nu til den lange Række af Pebersvende, som havde deres 2-Værelser Lejligheder spredt rundt om i selve Skolebygningen, og som Regel havde et eller andet særligt Hverv foruden at være Lærer, ligesom den ugentlige Inspektion og Tilsynet med de mindres Læsesal gik paa Omgang mellem dem.

De var ikke just Originaler endnu, men de var stærkt i Færd med at udvikle sig.

Her var den ældste vistnok Carl Markmann, født 1840, tidligere Officer, Forfatter, og nu Lærer i Fransk samt Gymnastikinspektør. Dette sidste bestod kun i at overvære, at en Sergent fra de Næstved Dragoner kommanderede med Eleverne. Naar han var særlig godt tilfreds med en Elevs Præstation, skulde denne som Belønning »klappe Inspektøren tre Gange paa Ryggen«, en gymnastisk Øvelse, der var særlig vanskelig, da Carl havde en særdeles fast og fremspringende Mave! Han gik af, da jeg havde været der et Par Aar, og han blev afløst af Hansen, senere Jerntoft.

Saa var der Skeeby, Lærer i Fransk. Han var Skolens Inspektør, et meget krævende Embede, som senere blev delt i to, idet der blev udnævnt en særlig Kostinspektør.

Han var meget sirlig og pillen og foruden Hoff den eneste velklædte Lærer, næsten altid i Diplomatfrakke og graa Benklæder, men han led af Hæmorrhoider og havde den Uvane altid at klø sig bagi, hvorfor hans Øgenavn da ogsaa var »Pillek«.

Han var en dygtig Lærer og afholdt, i hvert Fald af de store Drengene.

Alfred Bruun, kaldet »Skrut« eller »Røde«, var Sygeinspektør. I hans lille Lejlighed mødte de svagelige og fik deres Doser Levertran eller Hostemixtur udskænket af ham selv personlig, og i Uddelingen havde han et svagt Anstrøg af Sadisme. Han var røverød og havde en Rævs Karakter. Der var ingen, der som han listede rundt paa Gangene og kiggede ind i Værelserne, han bevægede sig lydløst som en Mus. Han havde ogsaa den Vane at omfavne og befamle Eleverne, naar de gik ud, for at føle, om de havde Piber skjult paa sig, og han havde et stort Lager af Piber. Men som den ærlige Mand, han var, forsynede han dem med Navneseddel og tilbageleverede dem alle, da det Tidspunkt kom, hvor man maatte ryge – i 5. Klasse. Jeg fik 4 Piber retur! Naa, Lov er Lov, og Lov skal holdes, saa han gjorde kun sin Pligt, og han var ellers uhyre retsindig. Han var bogstavelig talt den eneste af hele Lærerpersonalet, til hvem man roligt kunde henvende sig, naar der var et eller andet, der nagede, eller noget man vilde vide Besked paa. Han holdt »Politiken« – hvilket var meget ilde set af Kollegerne.

Han havde i øvrigt en krank Skæbne. Han gik hen og forsaa sig paa en af Gangpigerne, og da der kom Resultat, fik han sin Afsked med en lille Pension. Han giftede sig med Pigen, han var altid reel.

Mange Aar efter, vistnok i 1908, besøgte han mig og boede et Par Dage hos mig. Hans Entré var ganske morsom. En Sommereftermiddag, da jeg sad og arbejdede, kom min Kones Søster Ingeborg, da 16 Aar, og en Veninde til hende farende og fortalte, at de udenfor Byen var blevet antastet af en ækel Bisse. Han havde rødt Haar og Skæg og ingen Frakke. Baade de og han var paa Cykel, og han var kommet bagfra og havde tiltalt dem!

Næppe var de færdige med deres hæsblæsende Referat, før det bankede paa, og ind kom Alfred Bruun, nu iført Frakke! Han sagde straks: »Naa, de unge Damer blev nok bange for mig«. Det viste sig, at han kun havde spurgt om Vej, og om der var langt til Holsted. Da han først blev soigneret efter Turen, blev de unge helt charmerede i ham, han var jo en udmærket Selskabsmand, vittig og munter.

Margar Traustedt, f. 1853, var magister i Zoologi, og den eneste Lærer, der var uddannet til at undervise i Naturhistorie og Geografi. Han havde saaledes kun med de yngste Klasser at gøre og var elsket af disse. Han slog aldrig, men truede stadig med »at brodere vore Øren med rødt Uldgarn« og sagde daarlige Vittigheder. Han var en betydelig Videnskabsmand paa sit Omraade og foretog med Skolens Støtte et Par videnskabelige Rejser, saaledes i Vinteren 87–88 til Neapel og Monaco – hans Speciale var vist mikroskopiske Havdyr – og i 1892 til Grønlands Vestkyst. Han blev, da han var 45 Aar, gift med Rektors ældste Datter. Han døde allerede i 1905.

Hermed er vi færdige med den faste Stab af Lærere, der fungerede min Skoletid igennem, men hertil kommer saa en Række Halvguder, yngre Folk, der kun var der noget af Tiden.

Den første var Mathias A. Boye – kaldet »Emma« eller »Slagteren«. Det første var næsten selvfølgelig, det andet skyldtes, at han slog med knyttet Næve og oven i Hovedet, som naar man slaar en Stud for Panden.

Han var Theolog og Lærer i Religion, men forsvandt allerede i 1886 for at blive Præst.

Jens Thomas Hinus – 30 Aar – kaldet Huss – blev netop ansat ved Skolen i Aaret 1885. Han havde sin første Time i vor Klasse og skulde jo prøves af os, men han uddelte straks en saadan Lussing, at Mærkerne efter den sad i flere Dage. Det var gjort med velberaad Hu og blev vist hans eneste. Han var ogsaa Theolog og Lærer i Religion og Dansk, men han forsvandt i 1888 og blev Forstander for Femmers Kvindeseminarium.

Boye blev afløst af Carl Christian Warning – født 1861 – ligeledes Theolog. Han kaldtes »Flagstangen«. Han blev kun i 4 Aar og gik saa over i Præstegerningen. Han var vist opfyldt af Ildhu for at gøre alt saa godt som muligt og var meget reformivrig, men han havde ikke synderligt Held med at vinde Disciplene for sig. Han var et Stridens Æble, nogle fulgte ham, de store hadede ham, fordi han kæmpede mod Traditioner som Lystrepligt og meget andet; mange af de smaa var glade for ham, selv om nogle af dem mente, han var lumsk. Jeg tror dog, at Skolens Standard blev betydeligt bedre i de følgende Aar takket være hans Arbejde, ligesom det meget skyldtes hans Propaganda, at vi i vor Klasse, da vi blev Gymnasiaster, frivilligt op-hævede Lystrepligten.

(fortsættes).

Stort nyt legat

Sekretariatschef i Overpræsidiets Valdemar Clausen Hansen (V '01), der døde den 14. september i år, efterlod en væsentlig del af sin formue til et legat – »Valdemar Clausen Hansens Legat for tidligere Herlovianere«.

Legatets fundats siger blandt andet følgende: Legatets kapital består af en kapital på kr. 50.000 – og yderligere kapital vil tilfalde legatet, når boet gøres op.

Legatet bestyres af Herlovianersamfundet.

Af legatets årlige indtægter – med fradrag af administrationsudgifter – henlægges ca. 10 % til kapitalen. Resten af legatets indtægt anvendes på følgende måde: Til hjælp og støtte for mænd, fortrinsvis ældre, som har frekventeret Herlufsholm Skole i mindst tre år, og hvis kår er vanskelige og ikke svarende til deres opdragelse, uddeles legatportioner på mindst kr. 1000 årlig, dels som livsvarig understøttelse, dels – efter legatbestyrelsens skøn – som eengangshjælp i særlige tilfælde, navnlig sygdom, som kræver ekstraordinære udgifter, selvom vedkommende ellers ikke kan betegnes som levende under vanskelige kår. Såfremt en legatnyder ved sin død efterlader sig en enke, med hvem han har samlevet til sin død, kan legatet efter bestyrelsens skøn overføres til enken for hendes livstid, for så vidt hendes levevilkår kvalificerer hende dertil.

Der ønskes ingen kongelig konfirmation på legatets fundats, idet den kontrol, som følger af Herlovianersamfundets vedtægter, hvorefter legaternes regnskab revideres af samfundets revisor og fremlægges til godkendelse på dets årlige generalforsamling, må anses som fuldt betryggende.

Legatfundatsen er underskrevet den 20. marts 1963.

Sekretariatschef V. Clausen Hansen

f. 8.6. 1883 – d. 14.9. 1963

Valdemar Hansen blev optaget i I Kl. i 1895 og udgik af V Kl. i 1901. Først i 1907 tog han sin Studentereksamen fra Døckers Kursus, blev cand. jur. i 1911 og gik derefter ind i Finansministeriet og nogle Aar efter i Overpræsidiets, hvor han fik sit Livs Gerning. Han var saaledes ikke dimitteret fra Herlufsholm, men hørte ikke desto mindre til den trofaste Kreds af Herlovianere, som altid gav Møde den 14. Januar for at træffe Kammeraterne og hædre Stifterne. Han var meget musikalsk, en glimrende Klaverspiller og var på Herlufsholm en af Organist Wiigs bedste Elever.

For flere Aar siden udtrykte han overfor mig sit Ønske om, at hans Efterladenskaber skulde komme

gamle Herlovianere til Gode, vi udfærdigede allerede dengang en Fundats, der senere blev ændret, og det endelige Resultat af Overvejelserne blev Oprettelsen af et Legat på 50.000 Kr., hvis Renter skal anvendes til Støtte for ældre Herlovianere, der har gaaet paa Skolen i mindst 3 Aar, samt eventuelt deres Enker. Yderligere 100.000 Kr. vil tilfalde Legatet ved en indsat Rentenydners Død. Legatet bestyres af Herlovianersamfundet og er et meget smukt Udtryk for hans Interesse for Kammeraterne og hans Taknemlighed og Glæde ved de Aar, han tilbragte paa Herlufsholm.

Viggo Loft ('03).

Også for året 1963 har Herlufsholm-Fonden opnået Skattedepartementets tilladelse til, at bidrag til Fonden kan trækkes fra i selvangivelsens skattepligtige indkomst. For gaver mellem 100 kr. og 1100 kr. er det tilstrækkeligt at vedlægge Fondens kvitteringsblanket. For gaver over 1100 kr. findes betingelserne at læse i »Herlovianeren« nr. 3, side 29, november 1962.

Ved det storstilede tilsagn fra Egmont H. Petersens Fond om at fordoble ethvert beløb, op til 300.000 kr., som indgår til Herlufsholm-Fonden inden udgangen af 1965, bliver enhver anden gave til Herlufsholm-Fonden naturligvis dobbelt så stor. På grund af skattefradragsretten er fordelene for den enkelte bidragsyder imidlertid endnu større. Den, som giver f. eks. 500 kr., kan trække 400 kr. fra i sin skattepligtige indkomst, d. v. s. at hans *reelle* udgift bliver på 250-350 kr. Men da Fonden modtager 2×500 kr. = 1000 kr., vil det sige, at enhver gave er 3 til 4 gange så meget værd for Fonden, som det beløb man selv giver afkald på.

Omkring midten af november var der til Fonden indgået, eller givet tilsagn om, op imod 100.000 kr. (ekskl. opdoblingen). Det er klart, at der til 400 års jubilæet, hvor Fondens første gave til skolen skal overrækkes, som absolut minimum må være indsamlet de 300.000 kr., som Egmont H. Petersens Fond har lovet at doble op.

Fonden har netop påbegyndt en *klasseindsamling*, hvor en repræsentant for hver årgang har påtaget sig

Herlufsho

at animere sine klassekammerater (også sådanne som er gået ud af skolen før studentereksamen, eller som ikke er medlem af Herlovianersamfundet). Af levende årgange findes der ca. 70, med fra 5-10 til 30 medlemmer eller flere i hver. Hvis en gennemsnitsårgang giver 3.000 kr. tilsammen, bliver dette 210.000 kr., d. v. s. at de 300.000 kr., som er første mål, er nået.

Og måske føler hver årgang, at der ligger over gennemsnittet?

Fonden har adskillige andre gode ideer, som imidlertid kun kan føres ud i livet, hvis vi får assistance. Vil nogen tage et nap med? Arbejdet er uheroisk og ulønnet, men ikke nødvendigvis kedeligt. Vi vil f. eks. meget gerne have to eller tre frivillige hjælpere, praktiske, foretagsomme folk, til at organisere noget der tegner til at blive morsomt, nemlig et *herlovianerlotteri*, som vi har detaljerede planer for.

Et meget smukt initiativ er taget af en kreds af forældre, som i øjeblikket har sønner på skolen, men ikke selv har gået der. I den opfordring, som de snart lader gå ud til nuværende og tidligere dipel-forældre, står der bl. a.:

SCHAUMBURG- MÜLLERS OLIEPLAN

Læs her om en nem måde at støtte Herlufsholm-Fonden på – *uden én eneste øres udgift!*

For hver tusind liter gasolie (fyringsolie I – traktor-gasolie – solarolie), der i tiden indtil 1. februar 1965 indkøbes hos vort firma (jfr. den løbende annonce) af gamle Herlovianere eller andre personer eller institutioner med tilknytning til Herlufsholm og med interesse for sagen, til den af olieselskaberne til enhver tid fastsatte dagspris med fradrag af de normale rabatter og tankgodtgørelse, indbetaler vi – på køberens vegne og som bidrag fra denne – et beløb på kr. 10,00, d. v. s. at et så beskedent årsforbrug som 5.000 liter gasolie kommer fonden tilgode med kr. 100,00, *uden at det koster bidragsyderen noget!*

For andre olie kategorier end gasolie, indbetaler vi kr. 5,00 pr. 1000 liter, henholdsvis pr. ton.

Levering overalt øst for Storebælt, incl. Lolland-Falster og Møn med mindst 1000 liter ad gangen. – Med venlig hilsen

Ernst Schaumburg-Müller ('29).

Ny gram

Herlovianersamfundet udsender en ny grammofonplade fra Herlufsholm for at afhjælpe det savn, det har været, at den gamle plade fra 1943 har været udsolgt så længe. Den nye plade er til 45 omdrejninger og selvfølgelig i 1. classes teknisk udførelse.

På side 1 er indspillet:

TE DEUM

Ambrosiansk lovsang i Herluf Trolles oversættelse.
Musik: S. Wiig.

HER BØJE VI OS STILLE NED

Discipelkor

Dir.: Organist Andreas Larsen.

og på side 2:

GUD DANNEDE OS

(Af konfirmationskantaten)

Tekst: Sv. Juel Møller. Musik: Andreas Larsen.

Solo: Andreas Larsen.

Ved orglet: Clara Elisabeth Larsen.

HØRER I SKOVENE SUSE

(Af dimissionskantaten)

Tekst: Sv. Juel Møller. Musik: Andreas Larsen.

Andreas Larsen og discipelkor.

Pladen kan købes – pengene går til Herlufsholm-Fonden. – Ring eller skriv til:

Knud Lindberg (IV '23)

Islevdalvej 200, Brønshøj. Telf. (01) 94 38 00.

eller indbetal på giro 87 225 (Herlovianersamfundet), adr. Islevdalvej 200, og pladen vil straks blive tilsendt.

Prisen er kun kr. 15,00 pr. plade, forsendelsen incl., og heraf vil ca. kr. 12,00 blive overskud til Herlufs-

m-fonden

»For godt et år siden stiftede en kreds af gamle elever fra Herlufsholm et fond med det formål »at yde økonomisk støtte til opretholdelse og videreførelse af Herlufsholm Skole som selvejende stiftelse i overensstemmelse med Herluf Trolles og Birgitte Gøyes ånd«. Den skæbne, der overgik Sorø Akademi, som blev overtaget af staten, fordi akademiet ikke kunne klare sig økonomisk, skulle nødigt også ramme Herlufsholm.«

»For at Herlufsholm kan bevare sin stilling som en fri og livskraftig institution, er det nødvendigt i de nærmeste år at foretage omfattende udvidelser og ombygninger, ligesom moderniseringer af mange lokaler, af undervisningsmateriel og tekniske anlæg er absolut påkrævet. Fondens hjælp til Herlufsholm vil først og fremmest bestå i tilskud til udgifterne herved (som gave eller evt. som lån), men Fonden kan også formidle sin støtte indirekte, i form af hele eller delvise fripladser for disciple på Herlufsholm.«

»Undertegnede forældre, som alle har eller har haft en eller flere sønner på Herlufsholm, og har været glade for det, mener imidlertid, at man ikke behøver

selv at have gået på Herlufsholm for at støtte Herlufsholm-Fonden. Mange andre end gamle herlovianere har noget at takke Herlufsholm for og har interesse i, at den gamle skole kan leve videre som selvstændig institution. Vi opfordrer derfor ved denne skrivelse herlovianer-forældre og venner af skolen i det hele taget til at yde Herlufsholm-Fonden deres støtte.«

»Man kan gøre det ved at give en sum én gang for alle, ved årlige gaver, eller f. eks. ved et fast månedligt bidrag. Også værdipapirer kan naturligvis overdrages til Fonden, lige til sparebeviser og præmieobligationer. Enhver form for bidrag, og af enhver størrelse, har betydning ... «

»Vi håber, at mange herlovianer-forældre vil benytte sig af de muligheder, Herlufsholm-Fonden nu har skabt, til at udtrykke deres taknemlighed over for den gamle skole, hvor deres drenge i en årrække har haft deres hjem og modtaget så store værdier ... «

Sådan føler Herlovianer-forældre. Hvordan føler herlovianerne selv?

Fondens bestyrelse.

Herlufsholm-Fondens girokonto: 3775, ved Knud Lindberg, Islevdalvej 200, Brønshøj. – Bankkonto: Handelsbanken, Gammeltorv Afdeling, Frederiksberg-gade 1, København K (giro 354).

fonplade

holm-Fonden, hvis blot afsætningen bliver nogenlunde.

Dette fine resultat for Herlufsholm-Fonden er opnået ved en ganske enestående velvilje fra alle instanser, vi har været i berøring med.

Forfattere og komponister har beredvilligt samarbejdet med os, men først og fremmest må nævnes organist Andreas Larsen, der med stor dygtighed og utrættelig energi har instrueret og ledet koret samtidig med, at han selv har tegnet sig for flere værdifulde indslag, både som komponist og solist.

Også den rent tekniske indspilning er udført perfekt og ganske gratis med det formål at frembringe så stort et overskud til Herlufsholm-Fonden som muligt. Poul Bang ('26) (Saga Studio) stillede således selv på Herlufsholm med sit moderne toneudstyr og sine dygtige teknikere.

Pladen er emballeret og forsynet med etiket ved villig imødekommenhed fra Torben Schur (V '44), mens Knud Lindberg for egen regning forestår distributionen. (Husk venligst gironummer 87 225 – Herlovianersamfundet, Islevdalvej 200, og hverken Herlovianersamfundets eller Herlufsholm-Fondens sædvanlige gironummer).

Efter al denne imødekommenhed skal der kun betales for selve støbningen af grammofonpladerne. Stykprisen er lav, men overskuddet bliver godt ved stor omsætning.

Køb derfor grammofonplader. Brug dem til julegaver, og giv derved 12,00 kr. til Herlufsholm-Fonden. Her bliver beløbet fordoblet, således at De for 15 kroner kan få pladen og samtidig skaffe skolen 24 kr.!

Herlovianerens julegaveservice:

Den ideelle julegave til Dem selv!

GULDKNAPPER

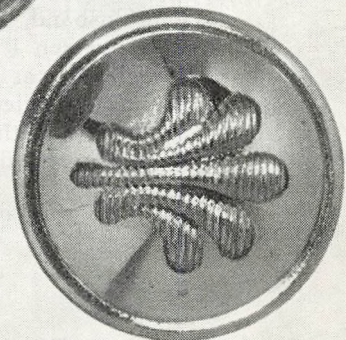
Herlovianersamfundet er gået i samarbejde med et af Københavns ældste og førende guldsmedefirmaer: Johs. H. Paulsen, Gl. Mønt 1, Kbh. K, tlf. CE 5913.

Fra privat side er gratis stillet et stempel til rådighed til fremstilling af knapperne, og guldsmed Paulsen har derefter med stor velvillighed kalkuleret priserne særdeles favorabelt. Derfor kan der blive et løbende overskud til Herlufsholm-Fonden.

Knapperne kan købes hos guldsmed Paulsen. I hans priser er inkluderet et bidrag på ca. en trediedel til Herlufsholm-Fonden.

Vesteknap pr. stk. 50,00 kr.
Manchetknapper pr. sæt 200,00 kr.
(et sæt består af 2×2 knapper).

G
A
V
E
I
D
É

Dernede fra – igen!

På 2-3 opfordringer – en læserreaktion helt ud over det sædvanlige for dette blad – genoptager vi hermed en gammel tradition i »Herlovianeren«: en rubrik, hvor en dipel på skolen fortæller om småt og stort fra hverdagens Herlufsholm.

Diplen hedder N. E. Ceplitis – og han skal vide, at alle gamle herlovianere er ham meget taknemmelige

for hans journalistiske arbejde! Man tror det næppe, mens man går på skolen, men det er immervæk rigtigt: senere hen er det så hyggeligt at læse lidt om, hvordan livet går dernede.

Vi byder derfor »Dernede fra« i Ceplitis' regi velkommen i Herlovianeren!

DERNEDE FRA

Det er efter sommerferien. Man stiger ind i en taxa på banegården og kører ud til skolen, dirrende af spænding: hvert år plejer at bringe noget nyt – hvorfor skulle det ikke også gøre det i år? tænker man. Og ganske rigtigt; da man på sit nye hummer står og pakker ud, grunder man over de rygter, der har svirret ved middagsbordet om, at visse høreres drømme er gået i opfyldelse: indretning af »nogle speciallokaler«. Men hvilke?

Det får man allerede at vide næste dag, hvor man i de to sidste timer skal have fransk og historie. For i stedet for at gå ind på klassen efter mausen, stikker læreren bare hovedet ind og siger: »kom med!«, og hele klassen følger primus motor op på Herlufsholms sproglaboratorium, det første i sin art i Skandinavien. Nok havde man set, at Gamle Kemikum blev istandsat før ferien, men at det skulle komme så vidt – utroligt. Simpelt hen!

Nå, men da man under de indledende bemærkninger undrende kigger sig omkring, ser man, at hele rummet er holdt i en perlegrå farve. Længst oppe mod døren står der en halvcirkel af pulte med høreres bord som centrum. Bagved ham, til højre for døren, hænger en splinterny grøn tavle. Men hvis blikket følger væggen (til venstre for døren), der er beklædt med lyd-isolerende plader og behængt med hylder, ender det ved en meget interessant opstilling: lærerens kontrol- og omstillingsbord til de otte elevbokse med båndoptagere. De skal gøre det muligt for hørerne i både dansk, engelsk, tysk og fransk at bibringe diplene sprogkundskaber i – og færdighed efter de allernyeste undervisningsprincipper.

Eleven behøver bare at sætte sig i sin boks, lægge sit arbejdsbånd på, tage høretelefonerne for ørerne og gå i gang med øvelserne. Når de så er fuldendt, kan læreren indstille nogle knapper og derefter direkte fra elevboksen aflytte udgydelserne. Hvis han ønsker at knytte kommentarer dertil, kan han sætte sig i forbindelse med diplen pr. mikrofon. Det er også muligt at afspille grammofonplader, som kan høres i alle otte bokse.

Vægghylderne benyttes til håndbøger og såkaldte repetitionsbånd, som eleverne kan benytte efter aftale med høreren i læsesalstiden. For øjeblikket benyttes sproglokalet af gymnasiet og forsøgsvis første mellem – undskyld: sjette hovedskoleklasse.

Efter fransktimen venter der en ny overraskelse. Om morgenen havde man forgæves ledt efter den lille

klasse ved siden af den runde trappe, der i de senere år har været benyttet som lokale for VII sproglig og realen. Ikke underligt, at man ikke fandt den, for den er blevet slået sammen med VII m's klasseværelse, det, der lå lige over for fuen. Resultatet er blevet et ualmindelig hyggeligt speciallokale til historie. Også det er holdt i den perlegrå farve og er udstyret med bogskabe, hylder samt meget effektive mørklægningsgardiner. For man må jo huske på, at der til historieundervisningen også bruges lysbilleder, og med det for øje har skolen indkøbt et moderne apparat, som har sit eget aflåste skab.

Over tavlen, der hænger på endevæggen til venstre for døren, er der sat en slags åben karnap, hvor kort af allerfineste karat kan trækkes ned og efter brugen svippe op igen ved hjælp af en fjeder. Alle klasser bliver undervist i dette rum næsten hver historietime. Så er man fri for at bruge Grafikum til lysbilleder og hente kort andre steder.

Som man vil forstå, har der altså fundet store forandringer sted på det rent skolemæssige område. Men også Herlufsholms traditioner er blevet forøget. Den 21. september blev der afholdt et bal på skolen – det har fået navnet »Gl. herlovianerbalk«. Det er nemlig tanken, at man vil give gamle dipel lejlighed til at være sammen under festlige former, uden at det samtidig fører til en for hård belastning af skolens danseplads. Tidligere, da Herlufsholm var mindre, kunne gammelherlovianere melde sig til bal og få lov at være med, men skolen er som bekendt vokset betydeligt i de seneste år, hvilket bl. a. har medført, at spisesalen er blevet taget i brug som danselokale. Afholder man et bal alene for gamle dipel og nogle få, der endnu går på skolen, er der plads nok. Idéen til den nye tradition siges at være kommet fra Herlovianersamfundets bestyrelse, og den synes ikke at være dårlig. Både rektor Kierkegaard og professor Tolstrup er fra flere gammelherlovianeres side blevet opfordret til at gentage succes'en. Hertil må føjes, at samme positive indstilling til ballet mødes hos de deltagende dipel. Lad os håbe, det fortsætter!

Måske skulle man i forbindelse med traditioner lige nævne, at skovturen i år gik til Trelleborg, hvor man under kyndig vejledning fik et indtryk af vikingeborgens størrelse og anvendelse. Efter badning og frokost ved Slagelse strand kørte man til et traktørsted i nærheden af Skælskør og drak kaffe – som sædvanlig med underholdning fra diplenes side.

Fugleskydningen er der ikke særlige kommentarer at knytte til; bløt varede det lidt for længe, inden Store fugl faldt.

Herlovianerne er et sportsglad folk, og derfor må de gamle heller ikke snydes for at høre om de sportsbegivenheder, der har fundet sted i de sidste to måneder. De står nemlig i skolerekordernes tegn. Skolen har altid været kendt for sin styrke i atletik, og det fornægtede sig heller ikke ved regionsstævnet i Nakskov. I det samlede stævne blev Herlufsholm (næsten som sædvanligt) nr. 1, og placeringen inden for de enkelte grupper var som følger:

Gruppe I: nr. 1 Gruppe III: nr. 3
Gruppe II: nr. 2 Gruppe IV: nr. 1.

Finere kunne det næppe være, og når så samtidig Erik Svarre, VI m, slog to skolerekorder, var succes'en fuldstændig. Det var 100 m løb og længdespring, det gik ud over: tidligere rekord i den første disciplin var 11,2 sek., sat af Kaj Lykke Sørensen i 1957. Den blev

nu bragt ned på 10,9 sek. Længdespringrekorden på 6,35 sat af E. Schack i 1945, blev slået med 6 cm og er således på 6,41 m!

Men det var kun optaken til det, som skulle komme: ved stævnet mod gammelherlovianerne slog P. P. Møller, 3. real, Lindes rekord i 400 m løb på 53,3 (1960) med præcis ét sekund. Senere var samme P. P. Møller med på det hold, som i 4×100 m stafet med 46,1 sek. slog rekorden fra 1961 på 46,6 sek.

Med hensyn til fodbold ligger det sådan, at sæsonen endnu ikke er kommet rigtigt i gang. Men fra flere sider er det blevet hævdet, at skal vi vinde pokalen, må det være i år. Vort skolehold er forholdsvis stærkt; det er de samme, der spiller, som for 2 år siden, så de kender hinanden. Desuden skal de tre første kampe spilles på hjemmebane, hvilket også giver selvtillid. Sidst, men ikke mindst, er der det for Herlufsholm meget betydningsfulde, nemlig stort opbud af eget publikum, udstyret med brandhorn og trompeter.

N. E. Ceplitis VI.

SKAK

Den 17. november 1963 afholdtes en skakturnering mellem et hold fra Herlufsholm (1: H. H. Kann Rasmussen, III g m, 2: H. Jepsen, II g m, 3: E. Sveinbjørnsson, II g s, 4: M. Brabrand Jensen, III g s, 5: N. E. Ceplitis, II g s, 6: C. Skalberg, III g m) og et hold gamle herlovianere (1: N. Havsteen, 2: L. E. Kann Rasmussen, 3: C. Hyllested, 4: J. Moltke-Leth, 5 og 6: G. Vogel, alle '57).

Initiativtageren var N. Havsteen, der sammen med lektor G. Illum stod for det vellykkede arrangement: Først skolens middagsbord (stegte hjerter!) så tre timers intenst skakspil - diskussion - og til sidst bød

lektor Illum på fælles kaffebord i den nye Herlufsholmhal.

Turneringen vandtes af gammelherlovianerne med 3,5 points mod Herlufsholms 2,5 points. Til den relativt bedste herlovianer havde civilingeniør V. Kann Rasmussen udsat et skakur, og denne fornemme præmie tilfaldt efter 57'ernes omhyggelige analyse af alle seks partier: discipel E. Sveinbjørnsson.

Efter matchen udtrykte alle parter håbet om, at der nu er skabt interesse for som en årlig tilbagevendende begivenhed at afholde en regulær skakkamp mellem skolen (eventuelle hørere medregnet) og det stærkest mulige hold af gamle herlovianere.

Interesserede gammelherlovianere kan henvende sig til Nils Havsteen ('57), telefon Holte 3079.

JØRGEN FORCHHAMMER ('92)

Dagen efter sin 90 års fødselsdag, den 24. juni, døde Jørgen Forchhammer ('92) i München, hvor han i mange år havde haft sit virke. I anledningen af fødselsdagen skrev »Politiken« den 23/6.

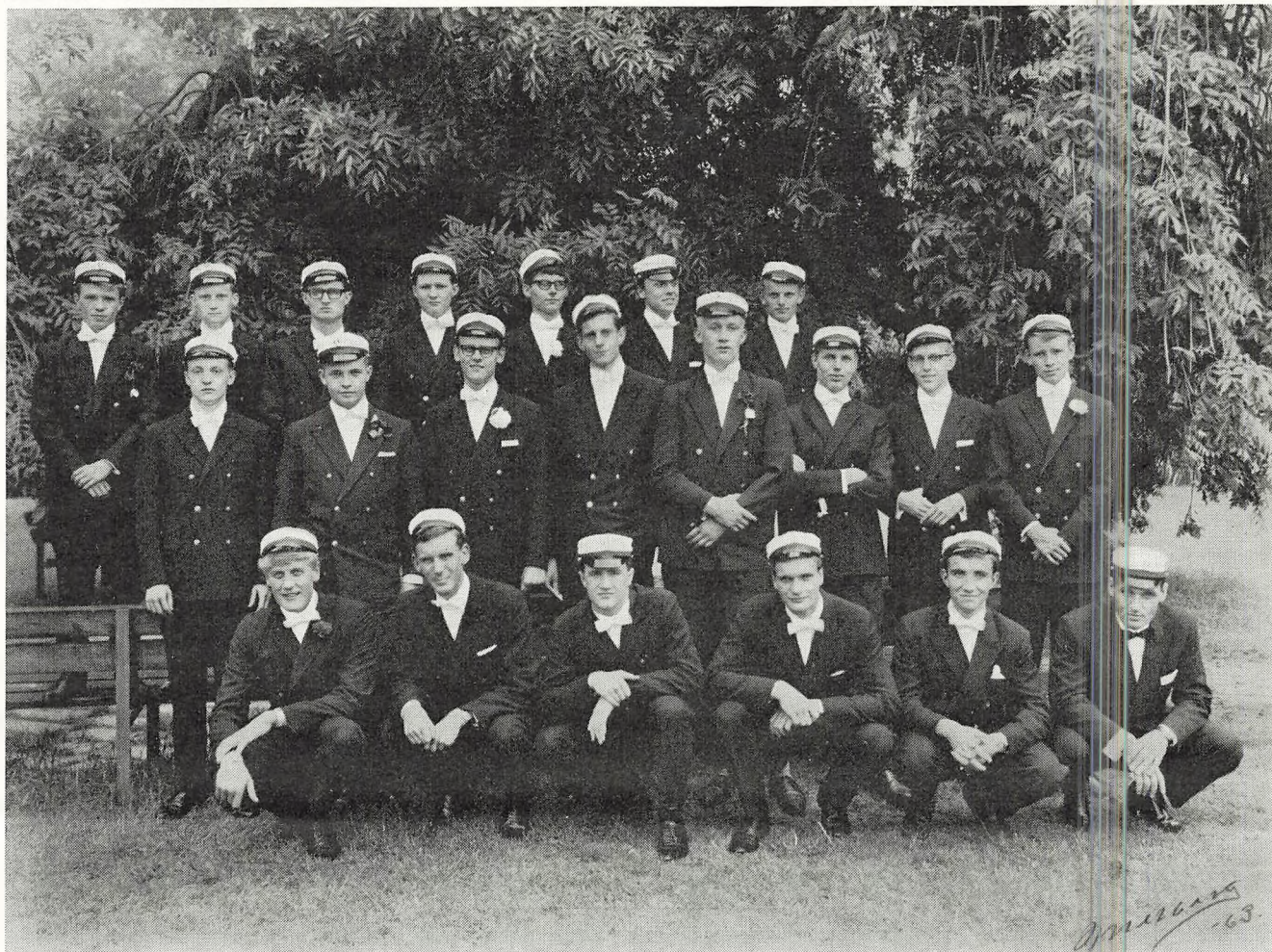
»Universitetsprofessor Jørgen Forchhammer, München, fylder i morgen 90 år. Jørgen Forchhammer, der er søn af rektor Johannes Forchhammer på Herlufsholm, begyndte som civilingeniør og blev kandidat i 1898. I en årrække var han beskæftiget som ingeniør herhjemme og i Tyskland. Herhjemme arbejdede han bl. a. med ved bygningen af Københavns nye hovedbanegård. Samtidig studerede han sang, tale og musik i Dresden, København, Paris og Frankfurt am Main. 1921-38 var han lærer ved Universitetet i München i stemmefysiologi og fonetik. Han trak sig så helt tilbage til privatlivet, men i 1949 havde Münchens Universitet igen brug for ham og kaldte ham til professor i stemme- og talevidenskab. En række tyske og schweiziske universiteter har haft bud efter ham som gæsteforelæser, mens han stadig virkede som professor i München. Så sent som i fjor holdt han en gæsteforelæsning på Københavns Universitet. Han har alene og i nogle tilfælde sammen med broderen, lektor Viggo Forchhammer udgivet en række lærebøger og videnskabelige afhandlinger på sit felt og har præget en ny

skole inden for fonetikken, ofte under modstand og i debat med fonetikerne af den ældre skole. Særlig de unge og yngre inden for den fonetiske videnskab har med interesse modtaget hans synspunkter, og hans lærebøger anvendes ved en række universiteter, bl. a. i Zagreb i Jugoslavien. Fødselsdagen tilbringes i stilhed på grund af sygdom.«

J. F. havde som ung to hovedinteresser, medbragt fra livet på Herlufsholm: Sport og sang. Han var et skattet medlem av studentersangforeningen og Cæciliaforeningens kor, var en av de mange mestersangere ved opførelsen av Rich. Wagners musikdrama på Det kgl. Teater, og deltog i en Carmen-tourné som Escamillo. Han var i en række år fast landsholdsspiller og indehaver av mesterskabet i tennis, både single og double, sammen med senere kammersanger Helge Nissen. Da stemmen voldte ham visse vanskeligheder, svigtede han ikke derfor sin interesse for sangen, men helligede sig de dertil knyttede teoretiske discipliner, som førte ham til et langt liv i tale- og sangteoriens tjeneste.

Jørgen Forchhammers urne er bisat i forældrenes gravsted i mindelunden på Herlufsholms kirkegård, hvor allerede 7 av rektor Forchhammers børn har fundet deres sidste hvilested. Viggo Forchhammer ('95).

Herlovianersamfundet byder studenterholdet 1963 velkommen

Øverste række fra venstre: William Langhorn, Niels Agdal, Finn Konstantin Petersen, Ulrik Danneskiold Samsøe, Jens Vedel, Georges Yekendjoglou og Christian Groth.

Midterste række: Steen Allan Christensen, Christian Oldenburg, Jørgen Otto Møller, Hans Jørgen Hatting Johansen, Søren Malte Nielsen, Søren Fröhlich-Nielsen, Hans Henrik Jacobsen og Henrik Biltris Christensen.

Nederste række: Henrik Vaaben Rose, Klaus Eock, Norman Moltke, Anders Mørch, Michael Mengel og Jørgen Valentin Schmidt.

GREYSTONE

GRAASTEN KONFEKTION A/S
GRAASTEN

Ole Palsbøll ('51)

Herlovianerknapper i 14 karat guld

Vesteknap pr. stk. kr. 50,00
Manchetknapper pr. sæt kr. 200,00

JOHS. H. PAULSEN, Guldsmed

GL. MØNT 1, KBH. K. — TELF. CE 5913 — CE 11.113